

Coutume maatte Ministeriet vide, at det kun vilde være en ganske kort Tid, før Ministeriet paadrog Statsklassen en Byrde ved en ekstraordinær Pension til denne Mand. Man kan ganske sikkert sige det samme over for Professor Müller som med Hensyn til Navigationslærer Schwarz forleden Dag, at Professor Müller har forudsat som givet, at han nok fik Pension til Trods for, at der ikke er knyttet nogen Pensionsret til Embedet. I Henhold hertil har han maasse overtaget Embedet, thi hvis det ikke havde været en saa absolut Praksis, at man bevilger alt, hvad der kommer i denne Henseende, var det vel muligt, at han enten var bleven, hvor han var, og man havde da vel nok fundet en anden Mand, der lige saa godt kunde have besørget Embedet, eller han havde stillet sine Forskrifter saaledes, at han kunde være tjent dermed, selv om han ikke fik Pension. — Jeg skal derfor i Henhold til min Udtalelse forleden tillade mig at stemme mod Lovforslagets Overgang til 2den Behandling og anbefale ærede Medlemmer at gøre det samme. Forleden Dag blev jeg ganske alene om at stemme imod, saa der er sikkert ikke for ærede Medlemmer nogen Risiko forbunden med at gøre det her. Jeg vil sige det samme, som jeg sagde den Dag, og som Tinget lod til at mere sig over, hvad jeg ikke finder, der var nogen Anledning til, at det vilde maasse være en Uret, om man lige straks forkastede et saadant Lovforslag som dette og det forleden Dag, fordi vedkommende har overtaget Embedet under den Forudsætning, at der medfulgte Pension. Men skulle vi nogen Sinde komme bort fra den Praksis, at de vedkommende betragte en Ting, som de ikke have Lovformelig Ret til, som noget givet, maa vi i det mindste have Lov til at tilraabe disse Mænd et „Varso“ og tilkendegive dem gennem vor Afstemning, at de ikke kunne vente, at Lovgivningsmagten vil vedblive at indtage den Stilling, den hidtil har indtaget til dette Spørgsmaal.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenskjeth): Ja, de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Tale, som nu satte sig, berod jo nærmest paa hans principmæssige Syn paa Statens Forpligtelse til overhovedet at overtage ekstraordinær Pensionering af Embedsmænd som Professor Müller. Jeg finder derfor ingen Anledning til at udtale mig om dette Spørgsmaal i Almindelighed, særlig efter at det høje Ting ved sin Afstemning forleden har vist, at det saa Henseende ikke mener at burde følge det ærede Medlem.

Det er kun en Bemærkning af det ærede Medlem, som bringer mig til at tage Ordet. Han udtalte nemlig, at han fandt det letfindigt af Ministeriet i sin Tid at antage en Mand, der var 65 Aar gammel til en Stilling, i hvilken han formentlig dog kun vilde kunne virke i Løbet af et kortere Tidsrum. Saa vidt jeg kan regne, var Manden dog ikke fuldt 65 Aar den Gang, han var 62—63. Men affet derfra forekommer det mig, at Ministeriet er berettiget til at se sig om i Kredsen af de Mænd, hvorom der overhovedet kan blive Spørgsmaal til en saadan Plads, og naar man der den Gang er standset ved Professor Müller, forekommer det mig, at Ministeriet ogsaa har været berettiget til at vælge ham frem for andre uden Hensyn til, at han maasse paa Grund af sin fremrykkede Alder kun i en forholdsvis kortere Tid vilde kunne virke i Stillingen. Jeg skal kun i øvrigt slutte mig til det ærede Medlems Udtalelse om, at det fra Professor Müllers Side selvfølgelig bliver betragtet som en Forudsætning, at Staten vilde følge de almindelige Principper, der hidtil have været anvendte i disse Forhold, og overtage den Pensionsbyrde, som de kommunale Myndigheder havde forpligtet sig til over for Professor Müller. Jeg haaber derfor ganske sikkert, at man ikke i Rigsdagen vil svigte den Tillid, som Professor Müller i sin Tid har sat til Rigsdagen, men følge den samme Vej, som den hidtil har fulgt, og jeg skal saaledes herved tillade mig at anbefale Forslagets videre Fremme i det høje Ting.

Leth-Gspensen: Ja, jeg skal først gøre en Undskyldning til den højtærede Minister, fordi jeg har taget et Aar eller to fejl. Det gjorde jeg i en Hastighed, som maasse nok kan undskyldes. Men i alt Fald, selv om Manden kun var 63 eller 64 Aar eller saadan noget, vil man nok indrømme, at det er en Alder, hvor man ikke kan vente ret længe at have en saadan Mand i Statens Tjeneste, og jeg fastholder, at selv om det naturligvis kan være rigtigt, hvad den højtærede Minister siger, at han var berettiget til at tage ham, havde den højtærede Minister dog en vis Pligt til at se Sagen paa den Maade, at Manden var en gammel Mand, og derfor kunde ventes at ville blive en Byrde for Statsklassen, og dertil var der saa meget mere Grund, som Staten faktisk har paataget sig den Forpligtelse, som Amtsraadet i Forvejen havde. Naar vi derfor nu bevilge denne Pension, kan det næsten betragtes, som om vi bevilgede nogle Penge til Fordel for Listede Amtsraad. Det bliver